

A person's hands are shown holding a wooden sign with the word "FITTA" written on it. The sign is made of light-colored wood and is held against a blue background with a cracked, textured surface. The word "FITTA" is written in a bold, sans-serif font. The letter 'F' is the largest and is positioned on the left. The letters 'I', 'T', and 'T' are smaller and follow in sequence. The letter 'A' is the largest and is positioned on the right. The person holding the sign is wearing a light-colored shirt.

FITTA

Museu d'Art de Girona__ Fundació Valvi__ Casa de Cultura__ Fundació Fita
Auditori Palau de Congressos de Girona__ Centre Cultural La Mercè

Comissari de Fita 90: Kim Bover

Direcció Museu D'Art: Carme Clusellas

Direcció Fundació Valvi: Maguí Noguera

Direcció Casa de Cultura: Lluís Freixas i Sebastià Goday

Direcció Fundació Fita: Ignasi Esteve

Fundació Auditori Palau de Congressos de Girona: Jordi Armengol

Centre Cultural La Mercè: Jordi Armengol

Coordinació: Carme Ors

Audiovisual: Plei audiovisuals

Disseny i unitat d'imatge: Roser Bover

Comunicació: Mar Camps

Amic, ho saps bé: vius ara aquest temps incert d'espera i persegueixes encara el gran interrogant que desperta la recerca. No pots desprendre't d'aquesta teva companya, la recerca, tan amiga i tan incomprendible al mateix temps.

Hem vingut uns amics, amb globus de plena estima cap a tu, per testimoniar el teu fer i el teu desfer; per descobrir, sorpresos, els teus nous viarans que encara avui presentes i encara hi camines.

Tu, Fita, contradius sistemàticament la tradició de les coses conegudes per herència. Del tall, el plec, el rebec, la incisió i l'exfoliació de la matèria en fas obra. L'autoretrat resulta ser el model més fidel per a tu, no et qüestiona les pròpies exigències i et permet arrenclar els propis topalls amb què et vas trobant.

Ens hem permès la gosadia d'endinsar-nos cap al laberint de l'acadèmia a través del nu estudiat, après sempre amb un gest inefable. Ple de recursos, ens ofereixes la joia densa, humida, exultant, ordint amb desfici meravelles.

Has omplert amb les teves mans rutes noves; has construït l'encís de l'ombra del massís cap al buit, privant espai a la matèria per tornar-lo a omplir cap al ple de la forma intuïda, volguda. I ben immers en l'anatomia del que veus, observes i geometritztes fins a l'esgotament, trencant, rompent, esmicolant: és la vianda que alimenta una part del teu obrar. Recomposes el model fins a convertir-lo en metàfora d'experimentació sense prejudicis. I en resulten noves figures amb una mirada perduda i colors estridents que vomiten noves textures.

Darrere les teles insinues veladures que esdevenen nimfes d'un món màgic entre passat i futur. El gest constant enmig de textures i color, harmonia entre el límit sense límits. Perquè continues pregonant què vols: servir, ser útil. Ho has aconseguit. El que aquí proposem és resseguir, en sis àmbits, les teves nits d'estiu els dies assoleiats d'hivern.

Kim Bover i Busquet,
Comissari FITA 90

exposicions

Museu d'Art de Girona

Divorcis amb la tradició

del 27 d'octubre de 2017 al 25 de febrer de 2018

Fundació Valvi

Laberint de la llibertat a través del nu

del 9 de novembre de 2016 al 5 de gener de 2018

Casa de Cultura

El buit sobre el ple

del 15 de novembre de 2017 al 13 de gener de 2018

Centre Cultural La Mercè

Gest sense límits

del 2 de novembre al 22 de desembre de 2017

Fundació Fita

Geometrització per la ruptura

del 15 de novembre de 2017 al 13 de gener de 2018

Fundació Auditori

Palau de Congressos de Girona

Travessia. Un gest sobre textures i colors

del 22 de novembre de 2017 al 28 de gener de 2018

altres activitats

Conferència

Art Contemporani en la litúrgia després del Concili Vaticà II

A càrrec de l'Abat de Montserrat, Josep Maria Soler

Auditori Josep Irla, edifici Generalitat

15 de novembre de 2017 a les 19 h

Presentació del llibre

Unes mirades en l'obrar de Fita

Casa de Cultura

18 de gener de 2018 a les 19:30 h

Vermut d'art

Comentari de l'exposició

Divorcis amb la tradició

A càrrec de Carme Clusellas i Domènec Fita

Casa Fita-Rodeja, Montjuïc

11 de novembre de 2017 a les 12h

Concert

Compositor: Joaquim Rabaseda

Director: Ricard Oliver

Intèrprets: Cor de Cambra de la Diputació de Girona

Auditori de Girona, sala petita

22 de novembre de 2017 a les 19 h

Museu d'Art de Girona

feiners: 10 a 18h
 diumenges i festius: 10 a 14h
 tancat: dilluns excepte festius i 25 i 26 de desembre i 1 i 6 de gener
Pujada de la Catedral, 12, 17004 Girona

Fundació Valvi

dilluns a divendres: 18:00 a 20:30
 dissabtes: 11:30 a 13:30 i de 18:00 a 20:30 h
 tancat: festius
Gran Via de Jaume I, 42, 17001 Girona

Casa de Cultura

dimarts a divendres: 11 a 20 h
 dissabtes: 11 a 18 h
 tancat: festius
Plaça de l'Hospital, 6, 17002 Girona

Fundació Fita

sala gran: dilluns a divendres: 9 a 21 h
 sala petita: dilluns a divendres: 16 a 20h
Plaça de l'Hospital, 6, 17002 Girona

Fundació Auditori Palau de Congressos de Girona

contactar amb recepció: tel. 872 08 07 09
 dilluns a divendres : 9 a 13 h
Passeig de la Devesa, 35, 17001 Girona

Centre Cultural La Mercè

dilluns a divendres: 9 a 14h i 16 a 20:30 h
Pujada de la Mercè, 12, 17004 Girona

Auditori Josep Irla

Plaça Pompeu Fabra, 1, 17002 Girona

1 | **8** **FITA**

md'A Museu d'Art
de Girona

Divorcis amb la tradició

Una anàlisi del sistema de treball i de creació de l'artista Domènec Fita a partir de l'autoretrat. Es tracta d'un espai de creació en què mai ha deixat d'aprofundir-hi i que ha esdevingut un referent per poder explicar-nos les fonts de la seva recerca. Ell, en persona, resulta ser –i així ho manifesta– el millor model per a la reflexió i la descoberta de noves maneres d'expressar-se. Amb el rostre com a tema, es posa de manifest un procés de síntesi i d'abstracció que l'artista inicia sistemàticament en el dibuix, el continua en la pintura i l'acaba en l'escultura.

Tots aquests processos –dibuix, pintura o escultura– s'interelacionen entre ells en la manera, en la confecció pròpiament dita i en els resultats obtinguts. I sovint ho trasllada a les obres d'encàrrec que li han proposat de confegir. Tothora l'artista es nodreix del clar i del fosc per assolir el volum i l'expressió. Per arribar a la síntesi o a l'abstracció de la peça s'inicia en el dibuix (llapis, carbó, ploma, tinta xinesa, indistintament) per continuar en la pintura o el modelatge directe en maquetes de guix, de cartró o de planxa metàl·lica. Retallada la base, després plega, corba, per simular plecs i rebrecs, per definir l'expressió del bust, el caient de la roba i la senyoria del personatge; sense límits ni fronteres pel que fa als materials, ja sigui paper, ferro, fang, pedra o vidre.

L'exposició del Museu d'Art vol fer èmfasi en el procés creatiu, que té com a punt de partida l'artista mateix, en la seva sistemàtica i constant forma de treball, recollida en la infinitat de blocs de text i de dibuix, i en l'evolució de la forma, evident en les diferents sèries d'una mateixa obra, des de la maqueta d'inici fins a l'obra final.

La mostra, alhora, proposa un recorregut comparatiu i de correspondències entre l'autoretrat i les obres d'encàrrec, a les quals, si bé han de respondre a unes voluntats i idees predeterminades, l'artista hi afegeix aportacions i interpretacions personals: el sant Andreu de forja, l'escultu-

ra de Sant Benet del Monestir de Montserrat –que havia de ser feta en pedra i sedent i acabarà optant per una figura dempeus i en ferro- l'escultura de l'abat Oliva de Vic i l'interessant proposta, projecte mai executat, d'un conjunt escultòric per a la portalada dels Apòstols de la catedral de Girona; obres que entronquen amb la tradició iconogràfica però a les quals Fita hi afegeix el seu bagatge artístic i n'executa una reinterpretació personal.

Autoretrat, 1947. Oli tela, 65 x 50 cm

Autoretrat, 2001. Oli tela, 80 x 60 cm

Sant Andreu, 1962. Ferro forjat, 223 x 70 x 100 cm

Autoretrats, 1993. Pinzell i tinta xinesa, paper, 36 x 38,5 cm (sèrie)

Autoretrats, 1988. 35 x 22 x 25 cm / 34 x 18 x 22 cm / 34 x 18 x 23 cm / 36 x 18 x 24 cm (sèrie)

Grup escultòric dels Apòstols, 1994. Maqueta guix, 60 x 49 x 9 cm. (projecte)

Pedres tallada, 1990. Pedra, 77 x 14 x 10 cm

Sant Andreu, 1961. Ferro forjat, 223 x 70 x 100 cm

Rostres, 2001. Ferro, 32 x 22, 5 x 6 cm / 30,5 x 24,5 x 6 cm / 28,5 x 215,5 x 6 cm

Rostres, 2004. Marbre i travertí. 30,5 x 30 x 6 / 30,5 x 30 x 6 cm / 33,5 x 30 x 6 cm

Autoretrat, 1947. Oli tela, 65 x 50 cm

Autoretrat, 1956. Tinta xinesa paper, 56 x 42,3 cm (Museu d'Art de Girona)

Autoretrats, 1993. Pinzell i tinta xinesa paper, 36 x 38,5 cm (sèrie)

Autoretrats, 2002. Barra negra paper, 50 x 35 cm (sèrie)

Bloc 258, 319, autoretrats, 1993. Bolígraf, 17,5 x 25,5 cm

Bloc 343, autoretrats, 1997. Bolígraf, 17,5 x 25,5 cm

Bloc 351 i 373, autoretrats, 1997. Bolígraf, 16 x 23 cm i 21 x 15 cm

Bloc 376, dibuixos, 1997. Bolígraf i retolador, 21 x 15 cm

Bloc 443, dibuixos, 2002. Bolígraf i retolador, 21 x 15 cm

Autoretrats, 1999. Llapis i carbó, 24 x 16 cm

Autoretrats, 1999. Pinzell, tinta xinesa, retolador i barra negra, 30 x 20,5 cm

Autoretrats, 1988. Terra cuita, 35 x 22 x 25 cm / 34 x 18 x 22 cm / 34 x 18 x 23 cm /
36 x 18 x 24 cm (sèrie)

Autoretrat, 1976. Mixta fusta, 65 x 50 cm

Autoretrat, 1996. Oli Tela, 81 x 60 cm (sèrie)

Mirant-me, 1997. Oli tela, 67 x 63 cm (sèrie)

Autoretrats, 2002. Oli fusta, 80 x 60 cm (sèrie)

Cap de Sant Benet, 1961. Maqueta bronze, 21 x 12 x 10 cm

Cap de Sant Benet, 1961. Maqueta guix, 23 x 12,5 x 11,5 cm

Cap de Sant Benet, 1961. Maqueta gres, 38 x 23 x 23 cm (Abadia de Montserrat)

Escultura bisbe Oliva, 2002. Maquetes cartolina, 30 x 20 x 58 cm

Caps, 2002. Maquetes cartolina, 50 x 28 x 19 cm (sèrie)

Grup escultòric dels Apòstols, 1994.

Maqueta guix, 60 x 49 x 9 cm (projecte)

Fornícula, maqueta guix, 24,5 x 24,5 x 8 cm (projecte)

Dotze figures guix, 36 x 11 x 7,5 cm (projecte)

Dotze figures guix, 18 x 6 x 5 cm (projecte)

Dibuix paper, 17 x 25 cm (projecte)

Fotografies en B/N, 17 x 24 cm (projecte)

Totxos tallats, 1973. Ceràmica, 83 / 56 / 82 / 83 cm d'alt

Fustes tallades, 1983. Fusta, 54 x 27 x 20 cm (tres columnes)

Fustes tallades, 1983. Fusta, 66 x 47 x 20 cm (sis columnes)

Talls de disc, 1983. Pedra de Girona, 100 / 92 / 110 cm d'alt

Pedra tallada, 1990. Pedra, 77 x 14 x 10 cm

Escultures, 1991. Polièstiré, 73 / 76 / 106 cm d'alt (sèrie porex)

Pedres serrades, 1993. Pedra de Girona, 77 x 14 x 10 cm

Pedra tallada, 1999. Pedra, 75 x 32 x 13 cm

Pedres serrades, 1993. Pedra de Girona, 73 / 72 / 70 cm d'alt

Columna 3, 2001. Ferro, 250 x 20 x 20 cm

Columna 4, 2001. Ferro, 152 x 45 x 45 cm

Estola, 2015. Collage i pintura tauler, 120 x 80 cm

Casulla, 2015. Collage i pintura tauler, 120 x 80 cm

Columna 4, 2001. Ferro 152 x 45 x 45 cm

2 | 8 FITA

FUNDACIÓ VALVI

Laberint de llibertat a través del nu

Paquita, 1947. Bronze, 98 cm alt

Domènec Fita sempre ha mostrat un interès especial pel nu al llarg de tota la seva trajectòria artística i personal. El nu produeix atracció i desig, i té una infinitat d'aspectes plàstics. Aquest espai està dedicat a totes les obres de l'artista que giren entorn del nu; des de les peces més primerenques i de formació acadèmica fins als diferents períodes de consolidació i consagració artística. Fita aprofundeix en el cos nu des de l'esquelet fins a la complexitat anatòmica, capta les subtileses de les formes, els colors i les textures de les carns, les línies i les ombres. L'espai és també un viatge des dels fonaments i l'aprenentatge acadèmic, fins al trencament i la superació dels propis fonaments del creador.

Totes les obres són certament nus, però nus tots ells dempeus, com les antigues *kores* gregues arcaiques o les estàtues egípcies, però aquestes encara portaven vestidures. És la postura més antiga i més pura -la Venus de Milo, efectivament, descansa dempeus- però és també la més difícil i complexa.

En aquest espai es presenten dibuixos, pintures i escultures de nus dempeus, que van des del figuratiu més realista fins a l'abstracció més simbòlica, i que comprenen un treball de més de setanta anys. És en aquest model en què Fita se sent segur i poderós i on s'expressa amb total llibertat transgredint qualsevol condicionant estilístic. És aquest model: el cos humà que tots compartim diàriament.

Apunts, 1973. Pinzell, canya tinta xinesa, 100 x 75cm

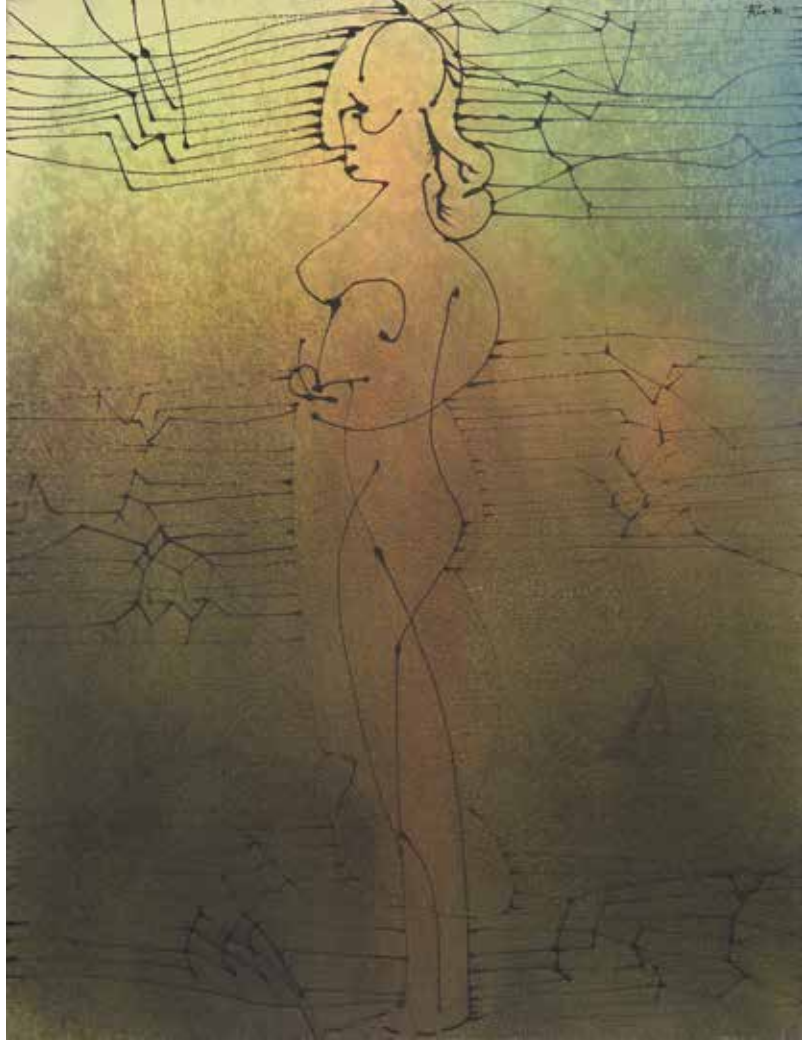
Tres, 1984, Mixta tela, 81 x 60 cm

Nu tres, 1984. Barra negra paper 70 x 50 cm

Cenyir, 1990. Mixta tela, 116 x 89 cm

Model, 1944. Llapis plom paper, 35 x 25 cm

Model, 1945. Tinta paper, 31 x 21 cm

Paquita, 1947. Bronze, 98 cm alt

Apunts de moviment, 1949-50.

Llapis plom paper, 15 x 21 cm (tres apunts)

Gràcia, 1972. Canya, pinzell, tinta xinesa paper, 50 x 32,5 cm

Apunts, 1973. Canya, tinta xinesa, 48 x 32 cm (vuit apunts)

Apunts línia, 1973. Tinta xinesa, 50 x 32 cm (nou apunts)

Apunts línia, 1973. Tinta xinesa, 32 x 24 cm

Apunts línia, 1984. Tinta xinesa, 50,5 x 38 cm

Apunts línia, 1986. Tinta xinesa, 50 x 35 cm (dos apunts)

Nu Tres, 1984. Barra negra paper, 70 x 50 cm

Dona amb gat, 1984. Barra negra paper, 63 x 47 cm

Dansa, 1984. Grafit i sanguines paper, 63 x 47 cm

Expressió corporal, 1984.

Llapis, sanguina i carbonet paper, 63 x 47 cm

Nen africà, 1963. Pinzell tinta paper, 44 x 32 cm

Dona africana, 2000. Planxa coure, 20 x 16 cm

Sardana, 2000. Planxa coure, 22 x 25 cm

Dona línia, 2000. Planxa coure, 25 x 16 cm

Figura, 2000. Gravat, 20 x 16 cm

Femení, 2000. Gravat, 71 x 50 cm (2 gravats)

Estiu 90, 1990. Mixta paper, 70 x 57 cm (nº7 sèrie)

Venus, 2000.

Mixta paper 20 x 16 cm (col·lecció particular)

Acadèmia 2000.

Mixta paper (col·lecció particular)

Percep, 1982. Mixta tela, 253 x 96 cm

Tres, 1984. Mixta tela, 81 x 60 cm

Referir, 1990. Mixta tela, 89 x 116 cm

Coincidir, 1990. Mixta tela, 100 x 75 cm

Cenyir, 1990. Mixta tela, 89 x 116 cm

Abstracció, 1990. Mixta tela, 89 x 116 cm

Configuració, 1989. Mixta tela, 130 x 97 cm

Marededéu, 1996. Terracuita, 48,5 cm

Marededéu, 1996. Alabastre, 48,5 cm

Sirena, 1996. Planxa metall, 49 cm

Sirena maqueta, 1996. Tela metàl·lica, 29 cm

Tors gotes, 1987. Bronze, 54 cm

Margarita, 1987. Terracuita, 56 cm

3 | SEFITA

Casa de Cultura
de la Diputació de Girona

El buit sobre el ple

La formació acadèmica de Domènec Fita té una forta presència en tota la seva trajectòria artística, i això es fa palès en uns fonaments sòlids que, certament, li permeten oferir respostes singulars en aspectes tan propis de l'artista com és aquesta expressió del ple i del volum de l'obra, a la qual arriba minuciosament a través del treball del buit. Domènec Fita modela l'espai i la totalitat i en buida les parts necessàries per mostrar allò que persegueix, ja sigui en el dibuix, la pintura o bé l'escultura.

En aquest àmbit expositiu s'hi reuneix obra realitzada des dels inicis del període formatiu (l'Escola d'Olot i l'Acadèmia de Belles Arts). I també s'hi mostra obra d'encàrrec, tota ella amb gran contingut simbòlic, en què combina peces amb abstraccions més contemporànies i realitzacions amb correspondències amb artistes i corrents estilístics que han estat un referent per a ell, no tant per mimetismes o per estil sinó per la manera en què s'han plantejat l'art contemporani com a resposta al moment social conviscut. Per això no hi ha cap unidireccionalitat pel que fa als continguts.

L'educació bàsica a través del sistema Montessori en època republicana, la colla d'amics a l'hospici i la repressió franquista des de l'adolescència fins a la maduresa són trets característics que configuren la seva personalitat. Fita treballa amb energia per esdevenir un home lliure. La grisor de l'entorn i la soledat en el període de l'escola de Belles Arts el porten a acollir i aprofundir el que ell anomena el "fet religiós". Persisteix amb tenacitat des dels inicis perquè la seva obra sigui útil i obre les portes com a resposta a l'art integrat. És conscient que és un privilegiat, i sovint comenta: "M'han estimat i m'estimen".

La manera com Fita buida el ple –el massís– per assolir l'expressió intencionadament volguda en referència a un encàrrec real i concret o d'una altra obra fruit del seu imaginari irreal és el que s'exposa en els diversos itineraris plantejats en els quatre àmbits d'aquestes dues sales:

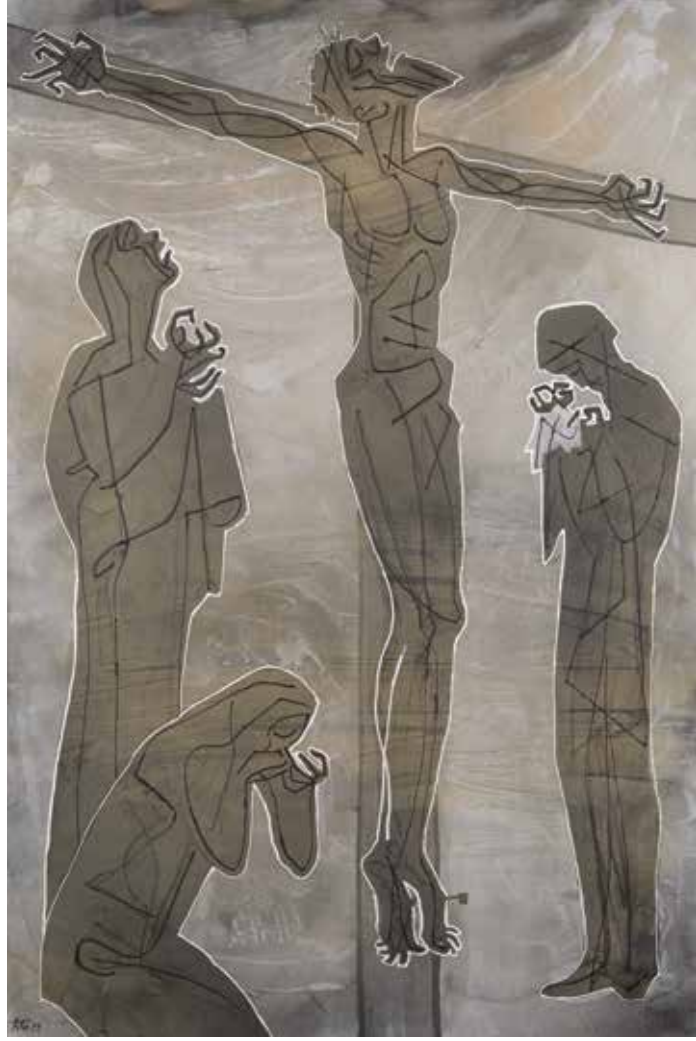
- _ formació acadèmica i figurativa
- _ ombres, llums i textures
- _ paisatges i ruptures
- _ seccionament d'estructures planes per assolir el relleu
- _ domini del color i la textura en l'harmonia
- _ respostes subjectives a uns models acceptats per tradició
- _ l'abstracció de l'obra plàstica com a resposta final.

Crist Jacent, 1958. Alabastre, 190 cm de llarg (Capitol de la Catedral)

Crucifixió 2, 1999. Tècnica mixta tela, 195 x 130 cm

Destrossada, 1976. Alumini, 150 cm de llarg

Barroc, 1973. Tècnica mixta tauler, 70 x 100 cm

Dolor 2, 1999. Tècnica mixta tauler, 61 x 48 cm

Dibuix Escola d'Olot, 1944. Llapis

López, 1944. Aquarel·la

Pati de l'hospici, 1947. Aquarel·la

Negre, 1948-49. Carbonet, 100 x 75 cm

Nu femení, 1949. Carbonet, 100 x 75 cm

Segòvia 1952. Oli tela

Llanars, torre elèctrica, 1978. Acrílic fusta, 61 x 75 cm

Nens, 1974. Tècnica mixta, 50 x 100 cm

En record de Joan Miró 1973. Tècnica mixta paper, 65 x 50 cm

Maria, 1980. Oli fusta, 80 x 61 cm

Esquena, 1970. Barra dura paper, 65 x 50 cm

Àngel, 1956. Forja de ferro, 180 cm d'amplada

Gossos i gat, 1960. Ceràmica, 23, 13 13,5 d'alt

Barroc, 1973. Tècnica mixta sobre tauler, 70 x 100 cm

Aparellament, 1986. Tècnica mixta, 65 x 92 cm

Éssers, 1989. Tècnica mixta sobre tela, 130 x 162 cm

Gesta, 1989. Tècnica mixta sobre tela, 130 x 195 cm

Caprici, 1989. Tècnica mixta sobre tela, 130 x 195 cm

Papallona, 1970. Fossa d'alumini, 79 cm d'alt

Rostres, 1969. Ciment, 80 x 40 x 25 cm

Palpa, 1985. Tècnica mixta, 197 x 92 cm

Marcar, 1986. Tècnica mixta tela, 162 x 87 cm

Destrossada, 1976. Alumini, 150 cm de llarg

Leds, 2011. Vidre i leds, 45 x 33 cm

Tes, 1946. Terra cuita, 20 cm d'alt

Famolencia, 1946. Terra cuita, 20 cm d'alt

Claus, 1968. Formigó, 32 x 50 cm

Ecce Homo, 1959. Maqueta, 20 cm d'alt

Ecce Homo, 1959. Talla de fusta, 250 cm d'alt

Crucifixió 2, 1999. Tècnica mixta tela, 195 x 130 cm

Crucifixió 5, 1999. Tècnica mixta tela, 195 x 130 cm

Crucifixió 6, 1999. Tècnica mixta tela, 195 x 130 cm

Dolor 1, 1999. Tècnica mixta tauler, 61 x 48 cm

Dolor 2, 1999. Tècnica mixta tauler, 61 x 48 cm

Dolor 5, 1999. Tècnica mixta tauler, 61 x 48 cm

Dolor 8, 1999. Tècnica mixta tauler, 61 x 48 cm

Crist Jacent, 1958. Maqueta, 38 cm de llarg

Crist Jacent, 1958. Alabastre, 190 cm de llarg

(Col·lecció Capítol de la Catedral)

Mans, 1967. Projecte cartró, 22 cm d'alt

Mans, 1995. Xapa metàl·lica de coure, 16 cm d'alt

Mans, 1984. Fang, 8 cm d'alt

Mans, 1984. Fang, 24 cm d'alt

Llençol 1, 2002. Tècnica mixta tela, 198 x 270 cm

Llençol 2, 2001. Tècnica mixta tela, 180 x 250 cm

Mans, 1967. Projecte cartró, 22 cm d'alt

4 | 8 FITA

fundació fñā ff.

Geometrització per la ruptura

Fragment 3, 2009. Digital, 110 x 50 cm (Sèrie Plòters)

Domènec Fita utilitza la geometria i la proporció en moltes de les seves obres, sovint d'art integrat; ho fa com a resposta racional i responsable a l'encàrrec. Tanmateix, l'ànima i el principal motor del treball de tots aquests anys de treball ha estat el "medi"; així ho anomena el propi artista. Aquest terme engloba la infinitud de formes i textures naturals i industrials que l'artista descobreix per atzar o cercant en piles de materials de rebuig i racons oblidats. Materials aparentment sense valor però que prenen una nova dimensió en el moment en què l'artista els aïlla i els manipula. Aquesta immersió en el medi allibera l'artista i l'obliga a la renovació constant.

Un dels processos de treball habitual de Domènec Fita consisteix a provocar situacions en el medi que generin formes complexes i textures interessants. Així doncs, Fita explora els materials amb la força de les seves mans: plega, aixafa, mulla, pinta amb aigua i greix alhora, rasca i estripa, enganxa... L'artista transforma els materials i s'obre i

dialoga amb les noves textures revelades. El resultat és reblar la superfície, que encara glateix, amb un grafisme cal·ligràfic i ordenador, una rúbrica decididament inconfusible.

En molts dels catàlegs de les sèries de pintures de Fita s'hi reproduïxen imatges dels detalls de les peces. Volen ressaltar i cridar l'atenció de l'espectador sobre allò inesperat i aparentment caòtic en les textures i els rastres dels líquids. Aquestes amplifícacions delaten, però, una nova geometria que ordena de bell nou les formes: la geometria fractal.

L'exposició il·lustra aquest procés de creació de Fita amb algunes sèries pictòriques i s'acompanya d'elements que insisteixen en la fascinació de l'artista per la riquesa de les textures tàctils i visuals: motllos de guix, ceràmiques, pintures o ampliacions fotogràfiques. Aquests elements es disposen tenint en ment aspectes cromàtics i ambientals, amb l'objectiu d'apropar l'obra de l'homenatjat a la d'un seu deixeble, qui signa el muntatge d'aquesta secció expositiva.

Primavera (fragment), 1991. Mixta, paper, 65 x 50 cm

Mullat, 2011. Mixta tela, 60 x 60 cm

Primavera 1991, 1991. Mixta cartró, 40 x 60 cm

Empremtes mà, 1974. Pasta de moldejar (4 peces)

Sense títol, Guix, 30 cm diàmetre

Marededéu, 1962. Ceràmica, 170 cm d'alt

Ventalls, 1978. Guix, 116 x 63 cm

Sense títol, 1978, Ceràmica, 32, 31, 18,5 cm d'alt

Ventalls, 1978. Guix, 116 X 63 cm

Fragment 11, 2009. Digital, 170 x 75 cm (sèrie plòters)

Compartiments, 1985. Guix, 88 x 34'5 cm

Mullat, 2011. Mixta tela, 60 x 60 cm (7 peces)

Porta de forn, 1962. Guix, 74 x 58'5 cm

Fragment 3, 2009 . Digital, 110 x 50 cm (sèrie plòters)

Mediterrània (reproducció pintada per Ignasi Esteve),

1999. Terracuita, 65 x 170 x 60 cm

Aixafats, 2010. Mixta sobre paper, 50 x 70 cm (3 peces)

Arrugat, 2009. Mixta cartolina, 50 x 63,5 cm

Xopat, 2012. Mixta cartolina, 60,5 x 74 cm (2 peces)

Ruixim, 2012. Mixta cartolina,

106 x 136 cm i 98 x 137 cm (2 peces)

Rasqueta, 1996. Mixta tauler, 98 x 137 cm

Escuma, 1996. Mixta tauler, 60 x 60 cm (2 peces)

Cordills, 1978. Mixta tauler, 60 x 89 cm

Idil.li, 1989. Mixta tela, 81 x 65 cm

Èpic, 1989. Mixta tela, 65 x 81 cm

Rondell, 1989. Mixta tela, 54 x 65 cm

Nadal 41, 1998. Mixta tauler, 81 x 61 cm

Aplegar, 1988. Mixta tauler, 114 x 146 cm

Amagat, 1988. Mixta tela, 89 x 116 cm

Sécs, 2012. Mixta tauler, 48 x 60 cm

Plecs (a Màrius Torres), 2002.

Mixta tauler, 61 x 61 cm

Proves, 2011. Mixta tauler, 60 x 80 cm

Primavera 2011. Mixta paper, 50 x 65 cm o 65 x 50 cm

Maig, 1992. Mixta paper, 50 x 70 cm (2 peces)

Fons, 1997. Mixta paper, 45 x 71 cm

57 | 9FITA

Travessia. Un gest sobre textures i colors

“En primer lloc, trobaràs les sirenes, que encisen i encanten tots els homes, siga qui siga que passe prop d’elles. I qualsevol que, sense saber-ho, escolte com canten les sirenes, mai tornarà a casa seua per rebre la calorosa acollida dels fills petitets i l’esposa: l’encisaran les sirenes amb cants i amb la veu delicada...”¹

L’exposició que presentem a l’Auditori de Girona acull la sèrie *Mòmies* feta per Domènec Fita, entre els anys 1973-74, en el marc de la celebració dels seus 90 anys.

El conjunt escultòric, fruit d’un llenguatge figuratiu, el componen figures amb mirades perdudes en situació letàrgica. Aquestes nimfes presenten diversos estats de descomposició allunyades ja de la vida que omplia les seves faccions. Éssers atrapats en un receptacle de color, immòbils, inexpressius, sense vida, on l’esquarterament de la pell expressa un inici de descomposició i d’alineació. Són models humans a mig camí entre el que havien estat i el que podrien esdevenir.

La instal·lació al vestíbul de l’Auditori se serveix del poema èpic *l’Odissea* d’Homer per crear una metàfora en homenatge al creador Fita, amb una visió de l’art fonamentada en l’experimentació i en una mirada sense prejudicis que conserva intacta i activa als seus 90 anys.

¹ **Homer**; Cant XII; *Odissea*; Col. A tot Vent-tela; Editorial Proa; 2011; Barcelona

Darrera, 1986. Tela mixta, 200 x 81 cm

Impressió, 1985. Tela mixta, 225 x 80 cm

Sensació, 1986. Tela mixta, 197 x 92 cm

Percebuda, 1985. Tela mixta, 218 x 85 cm

Perceptible, 1982. Tela mixta, 212 x 109 cm

Aplicar, 1986. Tela mixta, 162 x 97 cm

Contenir, 1986. Tela mixta, 162 x 97 cm

Empremtar, 1986. Tela mixta, 162 x 97 cm

Establir, 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Impregnar, 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Estampar 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Incorporar, 1986. Tela mixta, 146 x 97cm

Fixar, 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Sensació, 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Contenir, 1986. Tela mixta, 162 x 97cm

Implicar, 1986. Tela mixta, 97 x 162cm

Involucrar, 1986. Tela mixta, 97 x 162cm

Palpeig, 1986. Tela mixta, 149 x 108cm

Sensació, 1986. Tela mixta, 197 x 92 cm

Mòmies taronja (1), 1973-74. 120 cm alt

Mòmies taronja (2), 1973-74. 130 cm alt

Mòmies taronja (3), 1973-74. 120 cm alt

Mòmia sirena, 1973. Polipropilè, 145 cm llarg

Mangra, 1974. Polipropilè, 155 cm llarg

Mòmia púrpura, 1974. Polipropilè, 150 cm llarg

Mòmia verda, 1973-74. Polipropilè, 160 cm alt

Mòmia guix, 1973-74. Polipropilè, 160 cm alt

Mòmia blava, 1973-74. Polipropilè, 160 cm alt

Mòmies groga, 1973-74. Polipropilè, 115 cm alt

Mòmies rosa, 1973-74. Polipropilè, 105 cm alt

Mòmia 1973-84. Bronze, 120 cm alt (col.lecció KGB)

Embolcallada, 1973. Bronze, 130 cm d'alt (col.lecció COAGC GI)

Crist claus, 1976. Bronze, 165 cm de llarg

Mòmia groga, 1973-74. Polipropilè, 160 cm d'alt

6 | FITA

Gest sense límits

Lluís, 1984. Mitxa sobre tela, 200 x 300 cm

“Si bé per a les qualitats artístiques és convenient una educació visual, aquesta té serioses dificultats, ja que requereix una part d’instint i sensibilitat, perquè existeix una incertesa en els límits de les apreciacions en les quals la decisió personal és important.”¹

L’Escola Municipal d’Art se suma a l’homenatge de l’artista Domènec Fita en el seu 90è aniversari mitjançant una exposició amb dibuixos preparatoris i les pintures de gran format que conformen el conjunt *Rock* realitzats l’any 1984. De manera que, en el marc d’una escola d’art, es pugui resseguir el procés de creació de la sèrie des de la idea fins a la pintura final.

Fita, artista preocupat per la docència artística, ha entès la formació en art com una disciplina fonamental en el creixement intel·lectual de la persona. Al llarg de la seva trajectòria ha participat en el disseny de programes d’estudis artístics de possibles escoles d’art per a la ciutat de Girona. Ha exercit com a professor i el seu taller de Montjuïc ha esdevingut un espai de debat, d’intercanvi i, especialment, d’aprenentatge i sensibilització vers la cultura artística per a molts creadors.

¹ **Domènec Fita**; *Estudi d’Art*; Fundació Fita; pàg. 173

Dear friend,

As you well know, you are now experiencing that uncertain time of waiting, and still you pursue the big question that inspires research. You cannot be rid of this research, this companion of yours, at once so friendly and yet so equally incomprehensible.

We have come here, a group of friends armed with balloons full of love, to witness your doing and your undoing; to discover, to our surprise, the new pathways you still intuitively sense and along which you still walk. You, Fita, systematically contradict the tradition of inherited knowledge. By cutting, folding, scrunching, slitting and shaving you turn your material into a work of art.

Self-portrait has proved to be your most faithful form; it does not question your demands and allows you deal with the hurdles you come across.

We have boldly allowed ourselves to enter the maze of the *academia* through your study of the nude drawn, as always, using your own indefinable gesture.

Highly resourceful, and restlessly weaving wonders, you present us with a solid, sultry, exultant jewel.

You have covered new ground with your hands, charming the shadow of the solid out into emptiness, and depriving the material of space to then fill it up again in a way that is intuitive and intentional. And, totally immersed in the anatomy of what you see, you observe and geometrize to the point of exhaustion, breaking, smashing, crumbling into pieces: this is the nourishment that fuels part of your work. You recompose your model until it becomes a metaphor for unbiased experimentation. And from this, new figures emerge - figures that gaze into the distance, and strident colours that throw up new textures.

In your paintings, you hint at the glazes beneath, like nymphs from a magical world caught between the past and the present. Your gesture of texture and colour is constant, and brings with it a harmony that knows no bounds. For you continue to proclaim what you desire: to

serve, to be of use. This you have achieved. Here, we offer a retrospective exhibition, organised into six different areas, that takes us on a journey through the days of your youth and into to your twilight years.

Kim Bover i Busquet,
Commissioner, FITA 90

Museu d'Art ***Divorce from tradition***

An analysis of the creativity and working methods used by the artist Domènec Fita in his self-portraits. This is an area in which Fita has unceasingly sought to further his creativity, and one which provides a point of reference when explaining the origins of his research.

Fita found that he is, in fact, his own best model for reflection and for the discovery of new modes of self-expression. When using his face as the subject matter, the artist reveals a process of synthesis and abstraction whereby he systematically begins his work as a drawing, which he then paints before completing it as a sculpture.

All of these processes - drawing, painting and sculpture - interrelate in terms of their form, compilation and results obtained. This is something which Fita often carries over into his commissioned work. The artist continually feeds on light and dark in order to obtain volume and expression. To achieve synthesis or abstraction, he begins by drawing (be it in pencil, charcoal, pen and ink or Chinese ink) and then proceeds to paint or to make models out of plaster, cardboard or sheet metal. Once the base is cut out, he then folds and bends the material to simulate creases and wrinkles, in order to define the bust's expression and the way their clothing falls as well

as their status and seniority, irrespective of the material he uses, be it paper, iron, clay, stone or glass. The exhibition offers a comparison of Fita's work, showing similarities between his self-portraits and the formality of his commissioned work. The exhibits include: the crucifixion of Saint Andrew on an X-shaped cross; Saint Benedict - a commission from the monastery of Montserrat asking him to make a stone sculpture of the seated abbot, but which was instead made from iron and featured the abbot in a standing pose; and Abbot Oliva, with Pau and Treva (Peace and Truce) - all well-known historical figures which the artist has reinterpreted from his own imagination, creative process and personal reflection.

Fundació Valvi ***The nude: a maze of freedom***

Throughout his long personal and artistic career, Domènec Fita has shown a particular interest in the nude. The nude is a figure which generates attraction and desire and lends itself to an infinite range of plastic forms. This exhibition space is dedicated to all of the artist's works featuring the nude; from his earliest pieces, produced during his academic training, to those he produced during different periods of artistic consolidation.

Fita makes a profound study of the naked body, from its skeletal form to its anatomical complexity, capturing the subtleties of the shapes, colours and textures of flesh, as well as its lines and shadows. The exhibition also takes us on a journey, from Fita's basic academic learning to the point when he breaks off from - and exceeds - his own founding principles.

All the works featured are nudes, but they are all nudes that are standing up, just like the ancient Greek *kores* or

the Egyptian statues - although the latter remained clothed. This is the oldest and purest of poses - indeed, the Venus de Milo remains standing - but it is also a highly difficult and complex pose.

Within this space, there are displays of drawings, paintings and sculptures of standing nudes, covering more than seventy years of the artist's work and ranging from the most realistic figurative work to the most symbolic abstract. Working with this form, Fita feels secure and powerful. He is able to express himself with total freedom and to transgress any of the limits imposed upon style. And this is form, the human is body, is one we are all familiar with on a daily basis.

Casa de la Cultura ***El buit sobre el ple***

Domènec Fita's academic schooling is strongly felt throughout his artistic career. This is evident in the solid grounding that has allowed him to offer his unique response to aspects that are characteristic of the artist, such as the expression of solid and volume which he obtains by meticulously working with space. Domènec Fita manipulates space in his drawings, paintings and sculptures by hollowing out what he needs in order to reveal what it is he is looking for.

This exhibition area brings together work from his early days at art school (at the Art School in Olot and at the Academy of Fine Arts). It also shows his commissioned work, all of which is greatly symbolic in its content, and combines pieces of more contemporary abstraction with work carried out in line with artists and stylistic trends that have influenced him, not so much by mimicry or style but rather because of the way in which contemporary art is considered to be a response to society at the

time. This is why there is no unidirectionality in terms of content.

His basic education within the Montessori school system during the Republican era, his group of friends at the hospice and repression during the Franco regime throughout his adolescence and into adulthood are all features that have shaped his personality. Fita works with energy to become a free man. The greyness of his surrounding and his loneliness during his time at the Fine Art school lead him to the acceptance and deep study of what he calls 'religious fact'. Right from the beginning, he has tenaciously persisted in his desire for his work to be useful and to open doors in response to integrated art. He is aware that he is privileged, and often remarks: "They loved me and they love me".

The way in which Fita hollows out fullness - the solid mass- in order to achieve his deliberate expressive aims, whether working on a specific commissioned piece of work or on another piece born of his unreal imagery, is exhibited in the various itineraries set out in the four areas of these two rooms:

- Formal academic and figurative education
- Shadows, lights and textures
- Landscapes and ruptures
- Sectioning flat structures to obtain (a texture of) relief
- Harmony and the dominance of colour and texture
- Subjective responses to traditionally accepted models
- The abstraction of plastic art as a definitive answer.

Fundacio Fita ***Using geometry to break with tradition***

Domènec Fita uses geometry and proportion in many of his works, especially integrated artwork. This he does as a rational response to his commissioned work. However, it is the 'medium', as Fita calls it, which has been the spirit

and driving force of his work over the years. This term encompasses the infinity of natural and industrial shapes and textures that the artist comes across accidentally, or when searching through piles of waste material and in forgotten corners. These materials may seemingly be without value, but they take on a new dimension when chosen and manipulated by the artist. By immersing himself in the medium the artist is liberated and forced into constant renewal.

One of the processes which Domènec Fita habitually uses in his work involves changing the natural state of the medium so that it generates complex forms and interesting textures. In this way, Fita uses the strength of his hands to explore the material by folding, crushing, scraping, tearing, pasting, moistening and painting it with a mix of water and grease.

The artist transforms the material, opening himself up to it and creating a dialogue with the newly revealed textures. The resulting riveted surface is calligraphic and orderly and is an unmistakable signature of his work.

que encara glateix, amb un grafisme cal·ligràfic i ordenador, una rúbrica decididament inconfusible.

Enlarged images showing details of his work have been reproduced in a number of catalogues featuring Fita's paintings. They aim to highlight and draw attention to the unexpected and apparently chaotic aspects seen in the textures and trails of liquid. These enlarged images, however, reveal a new geometry that once again rearranges form and shape: fractal geometry.

The exhibition uses a number of pictorial series to illustrate the process Fita employs in his creations. Each series is accompanied by pieces that demonstrate the artist's fascination for the richness of tactual and visual textures: plaster models, ceramics, paintings and photographic enlargements. The pieces have been

arranged according to their chromatic and environmental features by one of Fita's disciples, whose aim it is to bring Fita's work closer to his own, and who is also responsible for mounting this exhibition.

Auditori Palau de Congressos de Girona ***The Crossing*** ***A gesture of colours and textures***

"First you will come to the Sirens who enchant all who come near them. If anyone unwarily draws in too close and hears the singing of the Sirens, his wife and children will never welcome him home again, for they sit in a green field and warble him to death with the sweetness of their song." I qualsevol que, sense saber-ho, escolte com canten les sirenes, mai tornarà a casa seua per rebre la calorosa acollida dels fills petitets i l'esposa: l'encisaran les sirenes amb cants i amb la veu delicada..."¹

The exhibition at the Auditorium of Girona celebrates Domènec Fita's 90th birthday and hosts the Mummies collection, a series created between 1973 and 1974. This group of sculptures is composed of figures in an idle pose, staring out into the distance, and is the fruit of figurative language. These nymphs are now in varying states of decay, a far cry from the life that once lit up their features.

They are beings trapped in a receptacle of colour; motionless, inexpressive and lifeless, their peeling skin an indication of the beginnings of decomposition and alignment. They are human models, half way between what they once were and what they could become. The installation in the auditorium lobby uses Homer's epic poem, *The Odyssey*, to create a metaphor in homage to Fita, the creator, whose vision of art is based on

experimentation and an unbiased view - a vision which, at 90 years of age, he still maintains.

¹ Homer; Song XII; *Odyssey*; Col. A tot Vent-tela; Editorial Proa; 2011; Barcelona

Centre Cultural la Mercè ***Gest sense limits***

"While formal training in the visual arts is useful for developing artistic qualities, it also poses serious difficulties given that a certain amount of intuition and sensitivity is required. It is not always clear where the limits of appreciation lie, and so personal decision becomes important."¹

The Municipal School of Art also wishes to pay homage to the artist Domènec Fita on his 90th anniversary by means of an exhibition of preparatory drawings and large format paintings that make up the "Rock" series, created in 1984.

In this way, within the setting of an art school, the creative process can be traced from its initial idea to the final painting.

Fita is an artist who cares about teaching and views art education as a discipline that is fundamental to the intellectual growth of the individual. Throughout his career, he has participated in the design of art study programmes for potential art schools in the city of Girona. He has worked as a teacher, and his workshop in Montjuïc has, for many creators, become not only a place for debate and exchange but also a place of learning and sensitisation towards the culture of art.

¹ Domènec Fita; *Estudis d'Art*; Fundació Fita; p.173

Amb el suport de:

Amb el mecenatge de:

EL PUNT AVUI+

Amb la col·laboració de:

md'A Museu d'Art
de Girona

FUNDACIÓ VALVI

Casa de Cultura
de la Diputació de Girona

fundació fite

Centre Cultural la Mercè

